

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/97/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716202396
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8716202396.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: V. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXX/X, XXX XX M., práv. zast.: PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., Kmeťova 24, 040 01 Košice, IČO: 36860930, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, práv. zast.: JUDr. Andreou Cvikovou s.r.o., advokátska kancelária, Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1.812,97 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 11C/39/2016-62 zo dňa 27.02.2018 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 1.812,97 eur a úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne z uvedenej sumy od 01.03.2016 až do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Vyslovil, že o úhrade súdneho poplatku bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku citujúc ust. § 39; § 52 ods. 1; § 53 ods. 6; § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka; § 1 ods. 2; § 9 ods. 1; § 2; § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch skonštatoval, že strany sporu uzavreli zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej žalobkyni mal byť poskytnutý úver vo výške 1.500 eur, no v skutočnosti jej bol poskytnutý úver vo výške 1.132,51 eur s tým, že po jeho splatení jej mohli byť poskytnuté ďalšie revolvingové úvery. Zmluva uzavretá stranami je nesporne zmluvou spotrebiteľskou, pretože žalovaný ako dodávateľ konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a u žalobkyne nebolo preukázané, že by pri uzatváraní zmluvy konala v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Poskytnutý úver spĺňa charakter spotrebiteľského úveru v zmysle § 1, ods. 2 Zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V zmluve bola dohodnutá ročná úroková sadzba vo výške 70,01 %. Žalobkyňa namietala, že táto úroková sadzba je päťnásobne vyššia ako úrokové sadzby požadované pri iných spotrebiteľských úveroch v období, keď bola uzatváraná zmluva a teda zmluvné dojednanie je neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. V zmysle § 53 ods. 6 Obč. zákonníka (v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.12.2010), ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobných prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru

zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Súd mal preukázané, že v rozhodnom období bola priemerná úroková sadzba bánk pri spotrebiteľských úveroch s dobou splácania od jedného do piatich rokov vo výške 12,77 %. Dohodnutá úroková sadzba v zmluve uzavretej stranami vo výške 70,01 % o viac ako päťnásobok prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu, preto podľa názoru súdu je výška úrokovej sadzby dohodnutá v rozpore s ust. § 53, ods. 6 Obč. zákonníka. Z uvedeného dôvodu súd dojednanie ohľadom výšky odplaty považoval za neplatné v zmysle § 39 Obč. zákonníka, pretože je v rozpore s právnym predpisom, konkrétne s ust. § 53, ods. 6 Obč. zákonníka, teda ak žalobkyňa uhrádzala žalovanému úroky z úveru, možno toto plnenie považovať za plnenie z neplatného právneho úkonu.

3. Prvoinštančný súd tak uvedenú zmluvu považoval za formulárovú, ktorej obsah nemohla zmeniť a ovplyvniť žalobkyňa ako spotrebiteľka. V zmluve o spotrebiteľskom úvere je nesprávne uvedená aj percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. V bode 5 zmluvy o úvere je uvedená predpokladaná hodnota RPMN a to vo výške 70,01 % a taktiež je tam údaj o priemernej RPMN vo výške 46,56 %. Skutočná hodnota RPMN po započítaní všetkých nákladov spotrebiteľského úveru, teda aj odplaty za poskytnutie služby podľa bodu 8.1 zmluvy o úvere - dohoda o poskytnutí služby je 112,13 %. Schválená výška úveru podľa zmluvy o úvere bola 1.500 eur, poplatok za poskytnutie služby bol 367,49 eur, a tak skutočne poskytnutá suma úveru je 1.132,51 eur, výška splátky 77,05 eur, počet splátok 48, RPMN určená v zmluve 70,01 %, skutočná RPMN 112,13 %. Dôsledkom takéhoto nesprávneho uvedenia obligatórnej záležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere je bezúročnosť predmetného úveru. Za nesprávnosť údajov o RPMN súd považoval nezapočítanie odplaty za poskytnutie služby spočívajúcej v odklade splatnosti splátok. Súd dal do pozornosti rozhodnutie súdneho dvora EÚ vo veci M. a M. v zmysle záveru, podľa ktorého nesprávnu informáciu celkových nákladov na úver možno považovať za klamlivú praktiku. Dôsledkom nesprávne uvedenej RPMN v zmluve o úvere, ktorá je obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, je bezúročnosť a bezpoplatkovosť tejto zmluvy, ktorý dôsledok je rovnaký ako v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje vymedzenie RPMN. Súd ďalej poukazuje na neprimeranú výšku poplatku za poskytnutie služby, teda poplatku vo výške 367,49 eur, čo predstavuje 20 % zo sumy poskytnutého úveru. Žalobkyňa ako spotrebiteľ a ako slabšia strana sporu nemala možnosť participovať na vytvorení formulárovej zmluvy a nepochybne je z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou. Dohoda o poskytnutí služby je neplatná a to nielen z dôvodu neprijateľnej zmluvnej podmienky, ale hlavne z dôvodu rozporu s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Aj dohoda o úrokoch musí byť v súlade s právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 39 OZ, a teda sa nesmie priečiť dobrým mravom, lebo inak pôjde o absolútne neplatný právny úkon. Z uvedených dôvodov považoval zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX za bezúročnú a bezpoplatkovú. Keďže žalobkyňa zaplatila žalovanému z titulu uvedenej zmluvy o úvere sumu 3.270,65 eur a reálne jej bola poskytnutá suma 1.132,51 eur, výška bezdôvodného obohatenia je v sume 1.812,97 eur.

4. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia bolo ďalej uvedené, že žalobkyňa dňa 24.05.2011 podpísala doklad označený ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere. V čase podpisu tohto dokladu žalovanou boli vyplnené časti pod bodom 1 až 5. Následne žalovaný vyplnil údaj pod bodom 6 a z jeho strany bol doklad podpísaný dňom 26.05.2011, teda týmto dňom došlo k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere. Takýto postup žalovaného pri uzatváraní zmluvy je súdu známy z iných prejednávanych vecí. V bode 5 zmluvy (údaje o požadovanom revolvingovom úvere) sa uvádza výška úveru 1.500 eur, splatnosť úveru 48/22, mesačná splátka vo výške 77,05 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.698,40 eur, predpokladaná RPMN 70,01 %. V bode 6 zmluvy sú uvedené rovnaké údaje s výnimkou RPMN, ktorá sa uvádza vo výške 65,38 %.

5. Ďalej skonštatoval, že na základe uvedenej zmluvy bol žalobkyni poskytnutý spotrebiteľský úver, preto zmluva musí obsahovať všetky obligatórne náležitosti vyplývajúce z § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. V zmluve však nie je uvedený údaj o termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. g) citovaného zákona), ani údaj o termíne splátok (§ 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona). Podľa názoru súdu prvej inštancie neobstojí tvrdenie žalovaného, že tieto údaje boli obsiahnuté v oznámení o schválení úveru, resp. v splátkovom kalendári, ktoré on považuje za súčasť zmluvy. Oznámenie veriteľa o schválení úveru je jednostranným právnym úkonom zo strany žalovaného a z jeho obsahu nevyplýva, aby sa malo považovať za súčasť zmluvy alebo dodatok k zmluve, ktorá je dvojstranným právnym úkonom. Ak by malo spĺňať takýto účel, tak by muselo byť podpísané oboma zmluvnými stranami rovnako ako samotná zmluva. Splátkový kalendár, na ktorý poukazuje žalovaný, navyše nebol súdu prvej inštancie

predložený, preto ho súd nepovažoval za dodatok k zmluve. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že zmluva neobsahuje náležitosti, čo má v zmysle § 11 ods. 1 citovaného zákona za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že v danom prípade išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie žalovaného, lebo takéto jeho konanie nebolo preukázané. Ak zo strany žalovaného neboli v zmluve uvedené zákonné náležitosti, je takýto postup v rozpore s právom, a to konkrétne s § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a je sankcionované tým, že žalovanému nevznikol nárok na odmenu za poskytnutý úver, pretože sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Krajských súdov v Košiciach a Banskej Bystrici.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP. V konaní úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

7. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 385 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Vyslovil svoj nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti časti zmluvy z dôvodu rozporu podľa § 53 ods. 6 OZ v znení platnom a účinnom ku dňu 26.05.2011. Poukázal na znenie § 53 ods. 6 OZ a publikáciu vydavateľstva C. H. Beck., 2012, Finanční právo, 1. Vydanie. Zákonodarcia výslovne stanovil právnu reguláciu celkovej odplaty za poskytnutie finančných prostriedkov. Preto pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Uviedol, že porovnávanie s údajmi bánk je nesprávne, lebo banka si svoj „zisk“ účtovala aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., teda úrok nebol jediný výnos za požičanie peňazí. Obvyklá výška odplaty bola 45,23 %, a táto nebola podstatne prevýšená, lebo za podstatné prevýšenie súdna prax považuje viac ako 25 až 27 %. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/1016/2014 zo dňa 30.03.2016. Súd prvej inštancie tak nesprávne vyložil § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti dojednaní odplaty (úrokoch). V ďalšom poprel tvrdenie súdu prvej inštancie, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. so záverom o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Zmluva obsahuje výšku splátky (77,05 eur), počet splátok (42) a termíny splatnosti splátok (22. deň v mesiaci). Prvoinštančný súd neprihliadal na eurokonformný výklad ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z., poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017. Aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/2015, vyslovil že ak v zmluve nie sú uvedené všetky náležitosti, táto sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a bez poplatkov vtedy, ak neuvedenie takejto okolnosti znamená obmedzenú možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah záväzku. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú ukazovatele ako celková suma, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru. Namietal preto nesprávnosť záverov o náležitosti týkajúcej sa výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Z uznesenia NS SR z 22.02.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017 vyplýva, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Nesprávne súd prvej inštancie vyhodnotil aj to, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje údaj o konečnej splatnosti. V zmysle článku 4 ods. 4.5 Zmluvných dojednaní dňom splatnosti poslednej splátky úveru je dňom konečnej splatnosti úveru. V zmysle článku 9 ods. 9.1 zmluva je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto zmluvou a RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. S poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 uviedol, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Keďže termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru a toto oznámenie obsahuje údaj o dátume splatnosti poslednej splátky úveru. Pritom nemusí byť uvedená presná dátumová špecifikácia. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a v zmysle článku 4 ods. 4.5 Zmluvných dojednaní dátumu poslednej splátky uvedený v Oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Pritom záver spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínov konečnej splatnosti odporuje tiež Smernici 2008/48/ES, čo vyplýva z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15.

8. Žalovaný rovnako napadol aj výrok o trovách konania, ktorý je závislý od rozhodnutia vo veci samej. Navrhol preto napadnutý rozsudok zmeniť, žalobu zamietnuť a priznať mu právo na náhradu trov právneho zastúpenia. Uplatnil si aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa tak, že sa v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením ohľadom bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere a bezdôvodným obohatením žalovaného. Prvoinštančný súd správne skonštatoval absenciu viacerých obsahových náležitostí zmluvy s tým, že zákon o spotrebiteľských úveroch spája s nedodržaním týchto obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Poukázala na § 9 ods. 2 písm. a) až k), r), y) Zákona o spotrebiteľských úveroch s tým, že ak zmluva neobsahuje uvedené náležitosti, je úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona bezúročný a bezpoplatkový. Ak v zmluve o úvere je uvedená nesprávna ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, je to ďalším dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Z dôvodu absencie viacerých obligatórnych náležitostí ustanovených zákonom o spotrebiteľských úveroch je zmluva o úvere uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným bezúročná a bezpoplatková. Vyslovila svoj nesúhlas s tvrdením žalovaného o neprípustnosti porovnávania úrokových sadziieb bánk a nebankových subjektov, a to vzhľadom na rozhodovaciu prax súdov SR, napr. Krajského súdu Trenčín zo dňa 24.09.2014, sp. zn. 5Co/584/2014. V zmluvných vzťahoch, v ktorých vystupuje spotrebiteľ ako slabšia zmluvná strana je nevyhnutné prihliadať na čestnú obchodnú prax a dobré mravy, čo vyplýva aj z ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Rovnako v tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28.08.2008, sp. zn. 16Co/152/2008. Poukázala tiež na to, že v deň podpisu zmluvy o úvere sa nemohla oboznámiť s Oznámením o schválení úveru dlžníkovi, lebo pri podpise zmluvy sa nedostalo do jej dispozičnej sféry. Žalobkyňa nemohla participovať na dojednávani obligatórnych náležitostí v zmysle zákona, ktoré absentujú v zmluve. Údaj o počte, výške a termínoch splatnosti splátok je obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere a jeho absencia zakladá sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere. Uvedené potvrdzuje ustálená rozhodovacia prax súdov SR, poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.06.2015, sp. zn. 6Co/155/2014, zo dňa 19.01.2016, sp. zn. 9Co/153/2014 a z 26.08.2015, sp. zn. 2Co/276/2014. Navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť v celom rozsahu a priznať jej trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. K vyjadreniu žalobkyne sa žalovaný už nevyjadril.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP) preskúmal rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 12.10.2018 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné .

12. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vo veci rozhodol, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1.812,97 eur, ako žiadané bezdôvodné obohatenie z dôvodu, že úver na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.05.2011 z dôvodu rozporu výšky RPMN 70,01 % s dobrými mravmi, ako aj pre absenciu zákonom predpísaných náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 z. č. 129/2010 Z.z. , t.j. chýbajúcich údajov o termíne konečnej splatnosti úveru považovaný za bezúročný a bez poplatkov. V uvedenej súvislosti preto odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, čo do priznania sumy 1.812,97 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 01.03.2016 až do zaplatenia, s čím sa stotožňuje, a to v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP. Aj podľa názoru odvolacieho súdu údaj o ročnej úrokovej sadzbe vo výške 70,01 % je v rozpore s dobrými mravmi tak, ako to správne vyhodnotil aj súd prvej inštancie, keďže za obdobné úvery bola v uvedenom období priemerná úroková sadzba spotrebiteľských úverov, poskytovaných bankou vo výške 12,77 %. Ak teda bola dohoda o výške úroku neplatná, znamená to, ako by nebola úroková sadzba vôbec uvedená, preto v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spot. úveroch je nutné považovať úver za bezúročný a bezpoplatkový. Teda na správny záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru postačuje už iba uvedené zistenie.

13. Odvolací súd dodáva, že ust. § 9 z. č. 129/2010 Z.z. vymedzuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu a taxatívne ustanovuje, aké náležitosti musí obsahovať zmluva. Absencia niektorej z nich nespôsobuje neplatnosť úveru, ak bol úver už poskytnutý spotrebiteľovi, ale veriteľ je sankcionovaný tým, že od spotrebiteľa nemôže požadovať úrok alebo poplatky. Všetky zákonné údaje musí obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere už v momente jej uzavierania, pričom tieto údaje musia

byť uvedené zrozumiteľne a dostatočne veľkým písmom. Vid' napr. aj rozsudok KS v Trnave zo dňa 18.03.2014, sp. zn. 9Co/245/2013.

14. Je nutné si uvedomiť, že účelu úpravy spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana ako slabšieho účastníka právneho vzťahu, zodpovedá len taký výklad ust. § 9 ods. 2 písm. l/ Zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý každý z údajov vyjadrený v zákone slovami „výška, počet a termín splátok“ viaže ku každej z tam uvedených položiek, teda tak k istine, ako aj k úrokom a tiež aj k poplatkom. Len takýto výklad požiadavky zákona spĺňa účel spotrebiteľského práva, a to zvýšenú pozornosť venovanú ochrane spotrebiteľa, ktorý by takto nemal byť zavádzaný ani problematickými údajmi uvádzanými v zmluve, z ktorých nebude schopný vyvodit', aké bude skutočné navýšenie sumy poskytnutého úveru, a teda aj celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú má vrátiť (pozri aj rozsudok KS v Trenčíne z 25.06.2014, sp. zn. 6Co/523/14).

15. Už len neuvedenie výšky poslednej splátky istiny, úrokov a iných poplatkov spôsobuje absenciu náležitostí v zmysle ust. § 9 ods. 2 z. č. 129/2010 Z.z., a teda to, že poskytnutý úver je v zmysle ust. § 11 bezúročný a bez poplatkov (vid' aj rozsudok KS v Žiline z 20.04.2015, sp. zn. 11Co/127/2015).

16. V žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, ktorá bola podpísaná žalobkyňou 24.05.2011, chýba okrem iného aj splatnosť poslednej splátky úveru, lebo údaj 48/22 nepostačuje na vyvodenie konkrétnej splatnosti úveru. Už aj uvedené je dôvodom na správny záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere, ktorá bola dňa 24.05.2011 podpísaná žalobkyňou, a žalovaným po zmene podmienok bola podpísaná dňa 26.05.2011. Pritom žalovaný dňa 26.05.2011 oznámil ako veriteľ schválenie úveru, avšak s inými údajmi, ako to bolo v listine podpísanej žalobkyňou 24.05.2011. Preto listinu označenú ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru je potrebné vyhodnotiť ako nový návrh na uzavretie zmluvy. Správny je preto záver súdu prvej inštancie, že ak žalobkyňa bola žalovaným reálne poskytnutá suma 1.132,51 eur a žalobkyňa žalovanému vyplatil 3.270,65 eur, žalobkyňa má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré žiadala vo výške 1.812,97 eur, (rozdiel medzi 3.270,65 eur a sumou 1.132,5125 eur je síce 2.138,14 eur, no žalobkyňa žiadala priznať sumu 1.812,97 eur). Z uvedeného je možné vyvodit', že súd prvej inštancie správne posúdil nárok žalobkyne a správne zistil skutkový stav vo vzťahu k povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi bezdôvodné obohatenie v žiadanej výške 1.812,97 eur.

17. Aj uvedené odôvodňuje záver o správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, čo do výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi sumu 1812,97 eur s prísl. a tiež aplikácie vyššie citovaného zákona.

18. Ak žalovaný v odvolaní poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, a iné, odvolací súd uvádza, že rozhodnutie vydané iným odvolacím súdom nie je v predmetnej veci záväzné pre toto konanie. S ďalším tvrdením žalovaného, že Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi je súčasťou zmluvy ako takej, odvolací súd nesúhlasí. Ide o nový návrh, keďže sú v ňom uvádzané iné a rozdielne údaje ako v listine označenej ako Žiadosť o poskytnutie úveru, podpísanej žalobkyňou 24.05.2011. Údaje, ktoré by mala obsahovať zmluva o úvere tieto v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru nie sú uvedené, sú uvedené až v Oznámení veriteľa o schválení úveru, ktorý odvolací súd nepovažoval za súčasť zmluvy o úvere, lebo išlo o nový návrh. Ak odvolateľ tvrdí, že v uvedenom Oznámení bola konkretizovaná konečná splatnosť úveru dátumom poslednej splátky úveru dňom 22.06.2015, v Žiadosti bola konečná splatnosť uvedená vo forme 48/22, čo nekorešponduje s dátumom v Oznámení.

19. Už len skutočnosť, že ročná úroková sadza úveru bola v žiadosti o poskytnutí revolvingového úveru uvedená sumou 70,01 %, a predpokladaná RPMN tiež vo výške 70,01 % odôvodňuje záver, že ide o nepresný a nepravdivý údaj, lebo RPMN pri úroku 70,01 % ročne musí byť vyššia, ako 70,01 %, rovnako aj údaj o predpokladanej RPMN revolvingu 64,29% nemohol byť nižší, ako ročná úroková sadzba revolvingu 80,98 %. Aj uvedené údaje sú zavádzajúce, nepravdivé a v rozpore so zákonom.

20. Odvolací súd uvádza k odvolacej námietke, týkajúcej sa aplikácie Rozsudku SDEÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíroová, že závery uvedeného rozsudku nie je možné aplikovať v predmetnom spore. Vzhľadom na explicitné znenie Zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno priznať Smernici ani priamy ani nepriamy účinok. Jednalo by sa totiž

o výklad vnútroštátneho Zákona contra legem. Napriek uvedenému rozsudku SD EÚ je nutné v prípade zmlúv, uzavretých do 30.04.2018 postupovať podľa z č. 129/2010 Z.z.

21. Aj uvedené odôvodňuje záver o správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, čo do výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi priznanú sumu istiny s príslušenstvom. Odvolací súd uvádza, že žiadne tvrdenia uvedené v odvolaní žalovaného neboli dôvodom rozhodnúť inak, ako rozhodol súd prvej inštancie čo do povinnosti zaplatiť žalobkyni priznanú sumu s prísl.

22. Všeobecný súd nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené stranami sporu, len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR, napr. č. k. IV. ÚS/115/03, III. ÚS/209/04 a tiež rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/347/2014 zo dňa 30.09.2015.

23. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie čo do povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 1.812,97 eur s 5,05% ročným úrokom z omeškania od 01.03.2016 až do zaplatenia (keďže žalobkyňa výzvou zo dňa 22.02.2016 vyzývala žalovaného na úhradu žalovanej sumy v lehote do 29.02.2016,) ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a to v celom rozsahu, tj, aj čo do správneho výroku o trovách konania.

24. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods.2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni bola priznaná plná náhrada trov odvolacieho konania voči v odvolacom konaní neúspešnému žalovanému. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).